

Duše putuje ...

Vposledních dvou přednáškách jsem vysvětloval děje **bezprostředně** související s pozemským bytím lidí v úrovních střední hrubohmotnosti, která byla doposud nazývána astrální rovinou těmi, kdo o ní vědí.

Kromě tam uvedených dějů existují ještě mnohé jiné, které rovněž patří na pole činnosti bytostných. Protože však tyto druhy práce přicházejí do styku s lidskými dušemi **nepřímo**, chceme dnes ještě o nich pomlčet a vezmeme napřed to, co je nejbližší: **lidskou duši samotnou** ve spojení s již vysvětleným.

Krátce mě proto následujte po cestě, kterou musí jít duše po odloučení od svého pozemského těla. Chceme při tom pozorovat její první kroky.

Stojíme ve střední hrubohmotnosti. Před sebou vidíme osudová vlákna rozdílných barev a síly, o kterých jsme mluvili v posledních přednáškách, když jsme pozorovali činnost malých bytostných. Všechno ostatní zatím dáme stranou; neboť ve skutečnosti toho, co se těsně k sobě hromadí a přes sebe plyne, přece existuje na tomto úseku cesty ještě mnohem víc než jen tato vlákna. Všechno se zachvívá v nejpřísnějším pořádku podle zákonů ve stvoření. Avšak my se nedíváme ani napravo, ani nalevo, nýbrž zůstáváme jen u těchto vláken.

Tato vlákna se táhnou zdánlivě se jen slabě pohybující, bez zvláštní činnosti; neboť jsou to taková, která jsou již dlouho spředená. Tu se začíná jedno z nich náhle chvět. Třese se a

pohybuje se stále víc, zesiluje, vybarvuje se a začíná být ve všem živější ... Od svého pozemského těla se uvolnila jedna duše, která je s tímto vláknem spojena. Přichází blíže k místu, na kterém čekáme.

Je to obraz podobný jako u hasičské hadice, do které je náhle hnána voda. Je možné při tom přesně pozorovat cestu blížící se vody, jak v hadici proniká vždy dále a dále vpřed. **Takový** je děj u osudových vláken, která mají dojít k rozuzlení, když duše musí putovat takto jí naznačenou cestou. Vyzařování ducha v duši proudí před ní a oživuje vlákno její cesty, i když toto vlákno bylo doposud činné jen slabě. V tomto oživení zesiluje se napětí a táhne duši energicky tam, kde leží nejbližší zakotvení tohoto vlákna.

V tomto kotvišti se to jen hemží takovými vlákny stejného druhu, která jsou opět spojena s dušemi, jež pobývají ještě na zemi v hrubohmotném pozemském těle. Jiné duše se zase nalézají už na tomto místě, když se již odloučily od země a musí nyní zde na tomto místě požívat ovoce, které uzrálo v činnosti a péči malých bytostných podle druhu vláken, která působí jako provazce semen.

Formy tohoto ovoce jsou na tomto místě zcela určitého, jednotného druhu. Dejme tomu, že je to místo závisti, která je přece na zemi tak rozšířená a v pozemských lidech má znamenitou půdu.

Proto je také rozloha kotvišť těchto vláken strašně veliká a obsáhlá. Krajina za krajinou, města a vesnice s odpovídající činností všeho druhu.

Všude však číhá závist vzbuzující odpor. Všechno je tím proniknuto. Přijala pitvorné formy, které se v těchto krajinách pohybují a jsou v činnosti. Působí na duše, které jsou na tato místa přitahovány nevýslovným, zvýšeným druhem, aby tam duše zesíleně na sobě prožily, čím zde na zemi dotěrně obmýšlely své bližní.

Nechceme se však zabývat líčením podrobností těchto míst; neboť jsou tak tisícerých druhů, že by pevný obraz nedostačoval k tomu, aby tím mohl dát jen stín pojmu. Avšak výraz odporný je pro to mírný a neobyčejně zkrášlující.

Sem vede vlákno, které jsme pozorovali a které jsme viděli náhle se stát pohyblivějším, silnější barvy a svěžejším skrze blížící se duši odloučenou od země.

Zatímco se nyní duše sama blíží k této oblasti, je také tam na zcela určitém místě, kde je vlákno pevně zakotveno, všechno povolna pohyblivější a barevnější, klidně řekněme živější. Všechno se rozzáří.

Toto oživení však vychází zcela nevědomě z **ducha této duše**; přichází skrze jeho vyzařování, i když tato duše, jako ve většině případů, urazí tuto cestu ještě se zavřeným zrakem. Probudí se pak **tam** na místě určení, kde právě teprve nastalo oživení skrze vyzařování při jejím přiblížení; neboť to je ovoce **toho** vlákna, nebo také snad rozličných vláken, která jsou právě s **touto** duší spojena, protože jí byla zplozena.

Skrze oživení vzniklé ve vlastním vyzařování dotyčné duše ovlivňuje v této duši tkvící duch své nové okolí, které již na něj čekalo, a dává mu určitý **vlastní osobitý** ráz, který je vždy jiný než

u ostatních duší. Je to takříkajíc vždy pro každou duši zcela určitý svět sám pro sebe, přestože je všechno vzájemně propleteno, oboustranně se obtěžujíc až ke znechucení a všechno to lze pozorovat jako jednu velkou společnou úroveň.

Proto také dochází k tomu, že prožitek, který tak mnohé duše mají na tomto místě současně a v podstatě ho přijímají také ve stejné formě, je přesto každou jednotlivou duší prožíván a zažíván vždy pouze v druhu, který je vlastní jen jí samotné! Takže každá duše z toho obdrží zcela jiný dojem než duše ostatní, které s ní musí prožívat to stejné. Ba dokonce bude i vidět stejný obraz před sebou jinak než druhá nebo třetí duše.

Představte si to před sebou. Duše se probouzí na jednom takovém místě. Toto místo nebo tato úroveň má zcela určitý obraz ve svém zformování a všem, co se v ní pohybuje. I děje v ní lze nazvat jednotnými, protože také zůstávají podrobeny jednomu velkému zákonu a v něm se projevují.

Tato námi zmíněná duše vidí nyní ostatní duše se tam již nacházející nebo tam po ní přicházející prožívat **totéž**, co je nucena také sama prožívat. Vidí to však u sebe a u druhých ve zcela určitém, jen **jí vlastním** druhu a podle toho to také prožívá.

Z toho nesmíme nyní učinit závěr, že také ostatní duše všechno vidí a prožívají přesně tak jako tato námi zmíněná duše; neboť tomu tak **není**, nýbrž každá tato duše to vidí a prožívá svým **vlastním osobním** způsobem zcela jinak než ostatní! Vidí **děje** jinak, právě tak **barvy** a **krajiny**.

To je způsobeno tím, že vyzářování vlastního ducha dává také tamějšímu okolí jen tomuto jednotlivému duchu příslušné

osobní vyjádření, oživuje ho tedy podle **svého** druhu. To se vám může v prvním okamžiku jevit jako velmi zvláštní.

Mohu vám snad k tomu uvést některé sice mnohem těžkopádnější podobnosti z těžké pozemské hmotnosti, které vám to však usnadní vytušit a pochopit.

Vezměme například dva lidi a dejme jim navštívit krásný park. Zřídka kdy se stane, že oba společně bez zvláštní dohody v něm označí stejnou věc za nejkrásnější, i když park projdou jeden vedle druhého. Každý najde pro sebe jako krásné něco jiné. Ten první snad vůbec nic a říká to jen ze zdvořilosti, zatímco upřednostňuje divoký les před pěstovaným parkem.

Je to pak prostě vyřízeno tím, když se řekne, že ten první nemá žádný „smysl“ pro to, co ten druhý označuje za krásné. V tom však spočívá určitá moudrost. „Smýšlení“ toho prvního jde prostě jiným směrem! Proto jeví se mu také obraz jinak než jeho průvodci.

Při poznávání obrazů, ve způsobu, **jak** se vidí, je tedy rozhodující čistě **osobní smýšlení** nebo směr smýšlení toho, kdo to pozoruje, ne však pozorovaný obraz či krajina samotná. Jeden to prožívá jinak než druhý.

To, co se zde takovýmto způsobem jeví jako těžkopádné, je ve vrstvách hmotnosti, které se lehčeji pohybují, živější, pronikavější. A tak dochází k tomu, že stejné místo se stejnými ději vyvolává různá prožití jednotlivých duší, podle **jejich** nejvlastnějšího druhu.

Můžeme v tom však proniknout ještě hlouběji.

Vezměme opět dva lidi jako příklad. V mládí se jim ukáže jedna barva a vysvětlí se jim při tom, že tato barva je modrá. Každý z těchto dvou lidí pak považuje tuto jím viděnou, zcela určitou barvu vždy za modrou. Avšak tím není dokázáno, že oba tuto určitou barvu také vidí **stejným způsobem!** Je tomu právě naopak. Každý vidí tuto barvu, kterou nazývá modrou, ve skutečnosti jinak než ten druhý. Také již zde v hrubohmotném těle!

Když také přesně vyšetřujete hrubohmotné oči a shledáváte je zcela stejně uspořádané v jejich stavbě, tak tato jednotnost v uspořádání není rozhodující pro určení způsobu vidění barev. Do toho zasahuje ještě i mozek a kromě toho jako **hlavní věc osobní druh** lidského **ducha** samotného!

Chci se pokusit tento výklad dále rozšířit. Zůstaňme u modré. Vy sami máte při tom před sebou zcela určitou barvu, která vám byla kdysi jako modrá označena se všemi svými odstíny. A když váš bližní, který byl právě tak poučen, vybere také mezi všemi barvami na vaši otázku pak vždy stejnou barvu, kterou vy sami označujete za modrou, tak to není žádný důkaz o tom, že on tuto také jím jako modrou označovanou barvu vidí přesně tak jako vy!

Neboť pro něj je právě **tento** zcela určitý druh modrý. Avšak **jak** pro něj ve skutečnosti vypadá, to nevíte. Bude a musí ovšem všechno, co nese tuto jím viděnou a takto označovanou barvu, označovat za modrou, jakož i bílou barvu by byl označoval jako černou, kdyby mu byla od počátku takto nazvána. Bude vždy říkat této určité barvě modrá, kterou také vy modrou nazýváte. **Avšak on ji přesto nevidí stejným způsobem jako vy!**

Nejinak je tomu u tónů. Určitý tón, který slyšíte, **je** pro vás například „E“. Pro každého! Poněvadž se jej naučil jako takový slyšet a takto označovat. Bude ho také sám svými ústy takto formovat. Avšak vždy podle svého **vlastního** smyslu, který ovšem bude stejný tón vždy vydávat za ten, který také pro vás platí za „E“. Avšak tím naprosto není řečeno, že ho také skutečně **slyší tak**, jak ho slyšíte **vy**. Nýbrž ho ve skutečnosti slyší vždy jen podle **svého** duchovního druhu, **jinak** než jeho bližní.

Nyní přicházím k tomu, co tím chci vysvětlit. Barva je **sama o sobě** ve stvoření **pevně stanovená** a každá pro sebe nezměnitelná, právě tak jako tón. Avšak **prožitek** této barvy a tónu **je u každého člověka** odpovídaje jeho druhu **jiný**. To **není** jednotné!

A k prožitku patří také vidění, ať už hrubohmotné ve svých rozličných druzích, nebo jemnohmotné, bytostné či duchovní. Jako je tomu s **barvou a tónem**, tak je tomu i s **formou**.

Každý z vás prožívá své okolí jinak, vidí a slyší je jinak než bližní. **Jen jste si zvykli na to, že jste tomu dávali jednotná označení**, v nichž však schází to živoucí! Vtěsnali jste tím pohyblivé do pevných forem a domníváte se, že s těmito pevnými formami vaši řeči musí pro vás také ustrnout veškerý pohyb ve stvoření!

Tak tomu není. Každý člověk žije a prožívá zcela podle **svého vlastního druhu**! Tak bude také jednou vidět a poznávat ráj jinak než jeho bližní.

A přece, kdyby někdo z nich rozvinul obraz, takový, jaký **on** vidí, tak by ostatní v tomto obraze také správně ihned poznávali a

viděli **to**, co sami prožili jako ráj; neboť oni přece vidí **obraz** opět také podle svého vlastního druhu, a nikoliv tak, jak ho spatřuje ten, kdo to jako obraz podával.

Věc sama o sobě je vždy tatáž, jen nazírání lidských duchů se různí. Barva je barva; avšak ona je lidskými duchy rozličně přijímána. Tón je tón a forma je forma, v celém stvoření ze zcela určitého druhu; avšak jednotliví lidští duchové je prožívají odlišně, vždy jinak podle **své** zralosti a **svého** druhu.

Tak dochází přece také k tomu, že člověk může náhle prožívat jaro a veškeré procitnutí v přírodě zcela jiným způsobem, než tomu bylo v uplynulých desetiletích, tak, jako by to ještě nikdy správně nepozoroval nebo to „nevychutnal“. K tomu dojde zejména, když člověk nějakým způsobem musel prožít pronikavou změnu, která mu dala vnitřně **uzrát!**

Příroda a jaro byly již vždy takové; avšak změnil se **on** a podle **své** zralosti je prožil **jinak!**

Spočívá to však jen na **něm samotném**. A tak je tomu s celým velkým stvořením. **Vy lidé** se měníte, ne stvoření! Proto mohli jste mít také ráj již zde na zemi, pokud byste **vy** ve své zralosti k tomu dospěli. Stvoření může zůstat stejné, avšak vy, vy a stále znovu jen vy se máte změnit, abyste je jinak **viděli** a tím i jinak **prožívali**. Neboť vidění, slyšení, cítění patří přece k prožití, je částí z něj.

Tak dochází k tomu, že **svět** je lidskými duchy spatřován a prožíván v milionech rozdílů. Tyto rozdíly jsou však do něj vloženy jediné lidmi; neboť stvoření samotné má v sobě zcela jednoduché, stále se opakující základní formy, které podle

jednoho jednotného zákona vznikají, zrají a rozpadají se, aby v týchž formách znovu nově povstaly. Všechno, co skutečně jest, je prosté, avšak lidé tuto prostotu **prožívají** v tisícerych druzích.

Nyní přicházíte s tímto věděním již blíže tomuto ději, jak se vede duši, když se uvolní z těžké pozemské hmotnosti. Jak je **v sobě** uzpůsobena, **tak** prožívá takzvaný onen svět; neboť **oživuje skrze své vlastní vyzařování ty formy**, které s ní musely být spojeny, oživuje je svým vlastním druhem, který se v nich musí vyžít!

Že při tom může dospět k poznání, zda to, co si tam vytvořila, bylo správné nebo falešné, tedy jakými cestami šla, zůstává samo pro sebe zvláštním aktem milosti. **Jednou** z těch, které Stvořitel do **všeho** vetkal, je to, aby bojující duše měla **vždy** záchrannou kotvu na všech místech a ve všech dobách, aby se opět vznesla ze zmatků a při skutečně dobrém chtění a včasném poznání se nemusela ztratit.

Mnohostranná hodnota nutnosti všeho toho, co je ve stvoření, vždy dává **nějakým** způsobem dokonce i při největším lidmi způsobeném zmatku možnost k opětovnému vzestupu. Zda duše tyto možnosti pozná a využije, je zcela jen **její** věcí. Záchranné kruhy jsou zde! Potřebuje je jen s dobrým chtěním uchopit, aby se na nich povznesla. —

Se změnou vnitřního uzpůsobení vidí tedy také člověk všechno změněné, což říká již lidové rčení. Není to však jen rčení, nýbrž člověk pak spatřuje také ve skutečnosti všechno jinak. S vnitřní změnou mění se také jeho vidění a jeho slyšení do určitého stupně; neboť **duch** vidí, slyší a cítí skrze příslušné nástroje v jednotlivých rozličných úrovních, a ne hrubohmotný

nebo jemnohmotný zrak sám o sobě. Změní-li se duch, změní se s ním způsob nazírání a tím také druh prožitku. Nástroje nehrají při tom vůbec žádnou roli; ony jsou pouze prostředníky.

Vyzařování ducha zaznamenává odpory, na které naráží, a vede je zpět k duchu v určitém druhu vzájemného působení. Zpětné vedení v této těžké hrubohmotnosti probíhá skrze k tomu vytvořené hrubohmotné orgány, jako jsou oči, uši a mozek. Mozek je při tom shromaždištěm zprostředkování všech nižších orgánů.

O tom si povíme teprve později ještě podrobněji.

Snažím se vám dnes tím jen objasnit, že druh dojmu vnějšího světa, tedy okolí, je závislý na příslušném duchu **samotném!** Z tohoto důvodu působí jedna a ta samá forma na jednotlivé pozorovatele vždy jinak, i když jsou si její krásy jasně vědomi. A když člověk vidí určitou formu jinak než jeho bližní, tak musí nákras této jím viděné formy dávat druhým přesně takový obraz, jaký dávala tato forma samotná.

V tomto bodě musí se přece všechno setkat v jednom; neboť jen vidění je jiné, ne však skutečná forma.

Lidé vytvořili si pro každou formu jednotné označení. **Jedině označení** pro ni je **jednotné**, ne však druh poznávání nebo vidění!

Také v tom jste šli doposud ve svém nazírání falešně. Avšak pokud se nyní budete snažit přiblížit se z těchto nově ukázaných okolností prožívání v takzvaném onom světě, stane se vám mnohé jasnější. Tak mnohé můžete snáze pochopit, když budu ve

svých vysvětleních pokračovat dál, a tak mnohé záhadné bude osvětleno.

V tomto vám ukázaném vysvětluje se také to, že dva nebo více mediálně založených lidí jednu a tutéž věc zcela různě vidí, slyší a podávají, aniž by se jim to mohlo oprávněně vytknout; neboť to vidí podle **svého** způsobu, a proto vždy jinak než ten druhý. Věc samotná, o kterou při tom běží, je však jen zcela určitého druhu. A jen ten, kdo se naučil s těmito případy počítat ve znalosti zákonů Boží vůle ve stvoření, ten také umí přesně nalézt souvislost z různých zpráv a při tom poznat to pravé, jaké to **skutečně** je.

Vy jste se však pokoušeli vtisknout stvoření a sebe samé do strnulých pevných forem, skrze **řeč**, kterou se mezi sebou dorozumíváte. To se vám nikdy nepodaří; neboť stvoření je **pohyblivé**, stejně jako váš vnitřní život. Když se však snažíte o tom přemýšlet, tak myslíte v pevně zformovaných slovech své řeči!

Rozvažte jen, jak je to nesmyslné. Pevně zformovaná řeč přece nikdy nedostačuje, aby správně vyjádřila pohyb!

Při tom je vám překážkou již opět rozum, který může působit **jen ve** zcela určitých slovech a je schopen také jen zcela **určitá** slova přijmout. Vidíte v tom, jak jste se pevně přikovali a zotročili tím, že jste považovali rozum za to **nejvyšší** pro člověka, zatímco on je použitelný a potřebný jen pro těžkou hrubohmotnost této země. A při tom také jen v omezené míře, ne pro všechno. Poznáte tak pozvolna, jak jsou ve skutečnosti lidé rozumu ubozí.

Z tohoto důvodu jsem k vám přece tak často již volal, že se

mé Slovo, Poselství ze Světla, nemáte snažit **takto** do sebe přijímat, že máte před sebou při čtení vidět **obrazy**! Neboť jen v obrazech můžete mu rozumět, ne však v ubohých slovech těchto pozemských lidí, která jsem nucen používat, abych vám o tom řekl.

Ve slovech se **nikdy** nenaučíte rozumět stvoření ani tomu, co je **ve** vás, protože všechno je to **pohyblivé** a musí tak zůstat, zatímco **slova** všechno jen vtěsňávají do pevných strnulých forem. A to je nemožné, zcela zbytečné úsilí při všem a pro všechno, co je pohyblivé. Ve slovech vám nemůže pro to přijít žádné porozumění!

Jakmile však duše odloží veškerou pozemskou tíži tohoto pozemského těla, vkročí do pohyblivosti stvoření. Je vtažena do trvalého vlnění a proudění a prožívá pak mnohem pohyblivěji své okolí, které se často mění v oprošťováních, která čekají na každou duši a k nimž je tažena skrze oživení všech vláken, která na ní visí.

A všechno je to opět vzájemně působící. Když duše ustoupí od pozemského těla, když od ní odpadne a ona je nechává zpět, již je tedy více neprozařuje, tak jdou její vyzařování, která osvobozením ještě zesílí, pak **jen** jedním směrem v plné své síle, ke střední hrubohmotnosti, kde jsou osudová vlákna nejbližší zakotvena.

Tím obdrží mnohem silnější oživení, které je vyvolané vyzařováním duše nyní řízeného jen do jednoho směru, a v tomto oživení je také posílená jejich schopnost přitažlivosti, která zpětně působíc zasahuje spojenou duši a přitahuje ji pronikavěji. Všechno to jsou samočinné, zcela zákonité a tím také zcela

přirozené děje, které jsou také vám lehce srozumitelné, když se je snažíte promyslet.

Tak je duše svou cestou tažena svazky, které sama oživuje skrze své vyzařování, které nemůže zadržet ani mu zabránit. A tím spěje vstříc svému očistění nebo také svému zániku. Všechno stále znovu jen skrze sebe sama. Bytostní jen **formují** a staví podle zákona. **Oživení** forem a oproštění se od nich vytváří si duše samy skrze své vyzařování. A tyto tímto rozličným **způsobem** oživené formy zpětně působí podle druhu vyzařování potom také více či méně silně na duši.

Také zde platí slova: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. V tomto případě je to **tak**: Jak se do forem září, tak jsou oživené a podle toho **působí**. V tom všem spočívá veliká, zákonitá jednoduchost a neochvějná spravedlnost! —

To, co jsem vám tím vyličil, platí **pouze pro lidské duchy**; neboť to spočívá v činnosti svobodné vůle. U bytostných je tomu opět jinak! —

Nechte jednou tyto děje živě povstat před svým zrakem. Snažte se o to; neboť je to hodno námahy a vzájemně působíc vám to přinese bohatou odměnu. Opět se tím stanete v jedné části tohoto stvoření **vědoucími**. —

Takový byl dosavadní průběh událostí, který jsem vám vyličil. Nyní však přichází to jako blesk ze Světla! Boží síla bezprostředně a nečekaně bije do osudových vláken všech pozemských lidí, jakož i všech duší, které se zdržují v úrovních pozdějšího stvoření.

Tím přichází všechno nyní bezprostředně a nečekaně ke konečnému rozuzlení! Bytostní jsou nově posíleni k neslýchané moci. Obrací se ve svém působení proti všem lidem, kteří je skrze své konání a řádění doposud nutili, aby museli poslušni zákonů stvoření formovat nehezké věci. Nyní je však Boží síla **nade** vším lidským chtěním v celém stvoření, ona Boží vůle, která dovolí formovat jen čisté, dobré a krásné a všechno ostatní zničí!

Boží síla vnikla již také do pozdějšího stvoření, aby zde nyní sama působila, a všichni bytostní zasahují mnohem rychleji v radosti a hrdosti, podporováni touto nejvyšší silou, do nespočetných smyček tkaniva všech osudových vláken lidí, aby je jásavě přivedli k jejich konci!

Poslušni příkazů ze Světla, trhají ta vlákna, která jsou v duchovnu zakotvena jen slabě, aby tím duše zůstaly zcela odloučeny od Světla, když temné provazce ke svým původcům ostře smrští zpět se vším, co na nich visí!

Avšak i roztržení těchto vláken probíhá zcela zákonitým způsobem, přičemž je rozhodující **druh** lidí samotných; neboť bytostní se nechovají svévolně.

Boží síla sjíždí nyní jako blesk do všech vláken! Vlákna, která spějíce ke Světlu nesou v sobě odpovídající podobnost a skrze skutečně silné chtění těch, kteří jsou s těmito vlákny spojeni, také dostatečně zesílí, aby snesla náhlé vniknutí této nezvyklé síly Světla, dosáhnou tím obrovské pevnosti a svěžesti, takže na ně připojené lidské duše v silné přitažlivosti budou vytrženy vzhůru z nebezpečí temna a tím také z nebezpečí vtažení do rozkladu.

Avšak slabá světlá vlákna, vytvořená jen slabým chtěním, neudrží se nečekaným, ohromným tlakem Boží síly, budou sežehnuta a budou **při tom** bytostnými pomocníky rozuzlena, čímž zůstanou ti, co jsou s nimi spojeni, vydáni napospas temnotě. Příčinou k tomuto přirozenému dění je jejich vlastní vlažnost, která nemohla vytvořit dostatečně pevná a silná vlákna.

Tak naleznete v každém dění jen spravedlnost! Proto je zaslíbeno, že vlažní budou vyvrženi, jak se to tím doslovně ze Světla událo.

Všichni bytostní pomocníci, velcí i malí, budou nyní **osvobozeni** od toho, že museli ve splnění zákona pod nátlakem zlého nebo falešného chtění lidí formovat temno. A z oddělených temnot bude ještě současně všechno bytostné staženo zpět silou Světla, k němuž se v jásavé radosti úzce připojí, aby nyní formovalo a udržovalo to, co je Světlem chtěné. Při tom zesílí v nové síle, aby se v radostném akordu zachvívalo s celým stvořením, uprostřed valícího se Božího Světla!

Sláva budiž Bohu, který rozsévá jen lásku! Lásku také v zákoně zničení temna!